

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 73.379 van 30 april 1998
in de zaak A. 42.921/VII-9670.
60.445/VII-12.757.**

- In zake :
- I. André COENE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J. D'HOEST,
kantoor houdende te SINT-ANDRIES
(BRUGGE),
Burggraaf de Nieulantlaan 14
 - II. de b.v.b.a. VAN HOORNWEDER Marcel en
Zoon,
die woonplaats kiest bij
Advocaten A. GITS en D. VAN HEUVEN,
kantoor houdende te KORTRIJK,
Koning Leopold I straat 19

tegen :

- I. het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaten BOES, GEYSKENS, VANDEURZEN en
COOMANS,
kantoor houdende te BERINGEN,
Scheigoorstraat 5
- II. de bestendige deputatie van de
provincieraad van WEST-VLAANDEREN.

tussenkomen de partij :

- I. Marcel VAN HOORNWEDER,
die woonplaats kiest bij
Advocaten A. GITS en D. VAN HEUVEN,
kantoor houdende te KORTRIJK,
Koning Leopold I straat 19
- II. André COENE,
die woonplaats kiest bij
Advocaten A. LUST en J. D'HOEST,
kantoor houdende te SINT-ANDRIES
(BRUGGE),
Burggraaf de Nieulantlaan 14

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat André COENE op 20 augustus 1990 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 28 mei 1990 van de Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting waarbij het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen dd. 4 augustus 1988 wordt opgeheven en aan Marcel VAN HOORNWEDER vergunning verleend wordt voor de voortzetting van de exploitatie van een vleessnijderij te Damme (zaak A. 42.921/VII-9670);

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. Marcel VAN HOORNWEDER en Zoon op 20 oktober 1994 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 25 augustus 1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen houdende weigering van de milieuvergunning om te Sijsele-Damme, Gentse Steenweg 34, een vleesverwerkend bedrijf verder te exploiteren (zaak A. 60.445/VII-12.757);

Gelet op het arrest nr. 60.567 van 27 juni 1996 waarbij de zaken nrs. A. 60.445/VII-12.757 en 42.921/VII-9670 worden samengevoegd en waarbij de debatten worden heropend in de zaak G/A. 60.445/VII-12.757;

Gelet op de beschikking van 15 september 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 november 1997, op welke datum de zaak is uitgesteld tot de terechtzitting van 4 december 1997, datum waarop de zaak in voortzetting is uitgesteld tot de terechtzitting van 22 januari 1998;

Gelet op de nota's ingediend door Advocaat D. VAN HEUVEN namens de b.v.b.a. VAN HOORNWEDER Marcel en Zoon en Marcel VAN HOORNWEDER en door Advocaat J. D'HOEST namens André COENE;

G e h o o r d h e t v e r s l a g v a n
Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. D'HOEST, die verschijnt voor de eerste verzoeker, van Advocaat D. VAN HEUVEN, die verschijnt voor de tweede verzoekende partij, van Advocaat W. MERTENS die, loco Advocaat M. BOES verschijnt voor de eerste verwerende partij, van Adjunct-adviseur K. DEWULF, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, van Advocaat D. VAN HEUVEN, die verschijnt voor de tussenkomende partij, M. VAN HOORNWEDER in de zaak A. 60.445/VII-12.757 en van Advocaat J. D'HOEST, die verschijnt voor de tussenkomende partij, A. COENE in de zaak A. 42.921/VII-9670;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Feiten

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaken als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Met het in de zaak A. 42.921 bestreden besluit wordt het beroep van Marcel VAN HOORNWEDER tegen het besluit van 4 augustus 1988 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen

waarbij de gevraagde exploitatievergunning werd geweigerd, gedeeltelijk gegrond bevonden, het beroepen besluit opheffen, en aan Marcel VAN HOORNWEDER de vergunning verleend om te Damme (Sijsele), Gentsesteenweg 34, een vleesversnijderij, omvattende :

- "- 3 vleesbewerkingsplaatsen;
- 3 frigolokalen en 2 diepvrieslokalen voor het opslaan van vlees;
- 8 koelinrichtingen van resp. 29,44 kW., 4,048 kW, 7,05 kW., 5,52 kW., 4,048 kW, 2,208 kW, 3,312 kW. en 38 kW.
- een mazoutstapel van 8.000 l. en 2 ondergrondse houders van respectievelijk 5.000 l. en 3.000 l.
- een ruimte voor de opslag van vet en beenderen in vaten met een maximale capaciteit van 10 ton,"

verder te exploiteren tot 31 december 1993.

Dit besluit berust op volgende motieven :

"Overwegende de ligging van de inrichting tot vijftig meter uit de Gentse Steenweg in een woongebied met landelijk karakter en vervolgens in een agrarisch gebied van het gewestplan Brugge - Oostkust, goedgekeurd bij K.B. van 7 april 1977;

Overwegende dat, overeenstemming met art. 5.1.0. van het K.B. van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, een woongebied moet gedefinieerd worden als :

'... bestemd voor wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf voor zover deze taken van bedrijf, om redenen van goede ruimtelijke ordening, niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd voor groene ruimten, voor ...

Deze bedrijven, voorzieningen en inlichtingen mogen echter maar worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving.'

Overwegende dat de activiteiten van deze inrichting een industriële capaciteit hebben aangenomen; dat zij niet complementair zijn aan een woongebied noch in directe relatie staan tot de gebruiker;

Overwegende dat uit de huidige aanvraag blijkt dat het bedrijfsgebouw 2 op het plan in kwestie heden is toegerust met vier koelgroepen, in plaats van twee koelgroepen zoals aangegeven in het vroegere vergunningsbesluit van 9 maart 1976; zodat de omvang van de betrokken werkplaats dan ook nog is toegenomen;

Overwegende dat het bedrijfsgebouw met aanduiding '1' op het plan, gelegen is in een agrarische zone van het gewestplan;

Overwegende dat de bestemmingsvoorschriften betreffende de agrarische gebieden die vervat zijn in het artikel 11.4.1. van het K.B. van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen bepalen dat de agrarische gebieden bestemd zijn voor de landbouw in de ruime zin;

Overwegende dat uit de omschrijving van een agrarisch gebied in voormeld artikel 11.4.1. volgt dat deze vleesuitsnijderij, koelruimten en koelgroepen, die zijn ingericht in het beschouwde bedrijfsgebouw 1 niet verenigbaar zijn met de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan;

Overwegende dat onder vooropstelling van stringente exploitatievoorwaarden, die de hinder binnen aanvaardbare grenzen voor de onmiddellijke buurtbewoners zal houden, aan de exploitant nog een laatste vergunning voor een beperkte termijn kan worden verleend met het oog op het definitief herlocaliseren van de inrichting;

Overwegende dat er bijgevolg aanleiding bestaat om het beroep ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond te verklaren, het beroepen besluit op te heffen en de vergunning te verlenen voor een termijn die verstrijkt op 31 december 1993;"

1.2.1. Op 17 december 1993 dient verzoekster in de zaak A. 60.445 opnieuw een milieuvergunningsaanvraag in, strekkende tot het verder exploiteren van de vleesuitsnijderij met :

- 2 versnijzalen
- 3 frigolokalen en 2 diepvrieslokalen voor de opslag van vlees, totaal max. 50 ton
- 1 frigolokaal voor de opslag van beenderen en vetten, totaal max. 10 ton
- 6 koelinstallaties totaal vermogen 111,18 kW
- diverse elektrische motoren totaal vermogen 11,45 kW
- opslag van 5.000 l diesel en 3.000 l mazout in ondergrondse houders en 2.500 l mazout in een bovengrondse houder
- parkeerplaats in open lucht voor max. 10 vrachtwagens.

1.2.2. Bij die aanvraag zijn een "begeleidend juridisch rapport" en een "begeleidend technisch rapport" gevoegd. Het eerstvermelde rapport argumenteert waarom, ondanks de principiële strijdigheid van de inrichting met de gewestplanbestemmingen, desondanks een milieuvergunning kan worden verleend, gelet op de inmiddels gewijzigde stedenbouwwetgeving betreffende de mogelijkheden tot afwijking van dergelijke bestemmingen. Het "technisch rapport" bevat onder meer een beschrijving van de inrichting en de milieu-effecten ervan, evenals voorstellen van milderende maatregelen en hygiënische saneringsmaatregelen.

1.2.3. Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Damme weigert op 28 maart 1994 de vergunning.

Op 5 mei 1994 tekent verzoekster in de zaak A. 60.445 hiertegen beroep aan bij de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen.

1.2.4. Tijdens de beroepsprocedure worden volgende adviezen uitgebracht.

1.2.4.1. De gezondheidsinspectie verleent op 8 juni 1994 een ongunstig advies, om redenen die verband houden met de hygiënische voorschriften.

1.2.4.2. Op 13 juni 1994 verleent het bestuur milieuvergunningen een overwegend gunstig advies.

Dit advies bevat o.m. volgende opmerking :

"In feite gaat het hier niet enkel om het verder exploiteren maar ook om een uitbreiding in oppervlakte nl. het overdekken van de binnenkoer en het bouwen van een lokaal voor de koelmotoren. Deze uitbreiding is wel het gevolg van de noodzakelijke aanpassingswerken om de milieuhinder naar de omgeving toe tot een aanvaardbaar niveau te brengen en gebeurt dus

niet omwille van bedrijfseconomische redenen. Er is geen uitbreiding in electrisch vermogen t.o.v. de vorige aanvragen."

1.2.4.3. Het bestuur ruimtelijke ordening adviseert op 15 juni 1994 ongunstig.

1.2.4.4. De provinciale milieuvergunningscommissie adviseert op 29 juli 1994 eveneens ongunstig over de aanvraag.

1.2.5. Op 25 augustus neemt de bestendige deputatie de in de zaak A. 60.445 bestreden beslissing houdende afwijzing van de aanvraag en bevestiging van het beroepen collegebesluit.

Dit besluit stoelt hoofdzakelijk op volgende motivering :

"Gelet op de ligging van de inrichting in :
*50 m vanaf Gentse Steenweg : woongebied met landelijk karakter

*rest : agrarisch gebied
van het gewestplan Brugge-Oostkust;

Overwegende dat de inrichting niet verenigbaar is met de gewestplanvoorschriften; dat de aanvraag dient beoordeeld te worden volgens art. 88 van de stedenbouwwet;

Overwegende dat art. 88 als doel heeft het reguleren van zonevreemde bedrijven waarvan de exploitatie geen enkele vorm van hinder voor de buurt meebrengt en geen onmiddellijke milieuhinder veroorzaakt; dat art. 88 geen algemene amnestie beoogt voor zonevreemde bedrijven doch een wettelijke oplossing voor de ter plaatse aanvaardbare bedrijven;

Overwegende dat zonevreemde bedrijven niet meer kunnen uitbreiden behalve met noodzakelijke milieuinstallaties; dat enkel reorganisatie binnen het bestaande vergund gebouwenvolume nog mogelijk is;

Overwegende dat volgens de definitie van Vlarem de inrichting bestaand is omdat zij beschikte over een vergunning op 1/12/1993;

Overwegende dat uit de milieuvergunningsaanvraag en de recente bouwaanvraag blijkt dat een bijkomende niet onaanzienlijke volumevermeerdering beoogd wordt; dat nergens exact aangetoond wordt dat deze volumeuitbreiding het noodzakelijk gevolg is van Vlarem-voorwaarden; dat de bouwwerken bijgevolg niet

vergunningsvatbaar zijn volgens art. 79 van de stedenbouwwet;

Overwegende dat een essentieel deel van het bestaande gebouwencomplex niet beschikt over een rechtsgeldige bouwvergunning; dat volgens art. 79 en art. 88 hiervoor geen milieuvergunning kan bekomen worden;

Overwegende dat de huidige parking naast het bedrijf omwille van een gerechtelijke uitspraak dient omgevormd te worden tot weide; dat bijgevolg het bedrijf onvoldoende parkeergelegenheid heeft op eigen terrein en dat de werkelijke overlast van het bedrijf en de stedenbouwkundige onverenigbaarheid met de directe omgeving nog groter is;

Overwegende dat aldus kan vastgesteld worden dat het bedrijf niet voldoet aan de criteria van art. 88 van de stedenbouwwet zodat geen afwijking van de gewestplanvoorschriften kan toegestaan worden";

2. Rechtspleging

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in de zaak A. 60.445 in haar laatste nota stelt dat de Raad van State "ten onrechte overgegaan (is) tot voeging van beide zaken"; dat zij, in essentie, van mening is dat alleen zaken kunnen gevoegd worden "teneinde het risico op tegenstrijdige arresten te vermijden", en dat dit risico in deze niet aanwezig is;

2.2. Overwegende dat luidens artikel 60 van het algemeen procedurereglement tot de samenvoeging van zaken kan worden besloten "zo er grond toe bestaat door eenzelfde arrest uitspraak te doen over meerdere zaken"; dat de interpretatie van de verzoekende partij te restrictief is; dat de samenvoeging kan worden bevolen telkens daartoe, in het belang van een goede rechtsbedeling, grond bestaat; dat in deze de beide zaken minstens in feite zodanig met mekaar verknocht zijn dat er geen reden is om terug te komen op de voeging ervan bij het tussenarrest nr. 60.567, van 27 juni 1996;

3. Zaak A. 42.921/VII-9.670

3.1. Ontvankelijkheid

3.1.1.1. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst bij wege van een eerste exceptie van onontvankelijkheid opwerpt dat de verzoekende partij ten onrechte de Vlaamse Gemeenschap in plaats van het Vlaamse Gewest als tegenpartij heeft aangeduid;

3.1.1.2. Overwegende dat de Vlaamse Gemeenschap inderdaad verkeerdelijk door de verzoekende partij als verwerende partij werd aangewezen in plaats van het bevoegde Vlaamse Gewest; dat die vergissing evenwel in geen enkel opzicht de belangen van de andere partijen of het goed verloop van de rechtspleging heeft geschaad; dat de exceptie dan ook dient verworpen te worden;

3.1.2.1.1. Overwegende dat de tussenkomende partij in een tweede exceptie het actueel belang van verzoeker betwist, omdat de geldingsduur van de bestreden exploitatievergunning sedert 1 januari 1994 is verstreken; dat zij in dit verband aanvoert dat verzoeker zelf in zijn verzoekschrift tot tussenkomst in de zaak A. 60.445 schrijft dat "het tijdsverloop maakte dat inmiddels het verzoek zonder voorwerp werd" en dat het de Raad van State "niet toekomt om zelfs ambtshalve argumenten voor te dragen terzake en ten gunste van het belang van één enkele partij, i.c. tussenkomende partij, argumenten die dan nog ingaan tegen hetgeen de begunstigde zelf heeft geschreven in de daartoe voorziene procedurestukken voor uw Raad"; dat zij er op wijst dat de verzoekende partij geen laatste memorie in de zaak A. 42.921 heeft ingediend en evenmin vertegenwoordigd was op de initiële terechtzitting van 13 november 1997;

3.1.2.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij in zijn laatste nota aanvoert dat hij er belang bij heeft dat het bestreden besluit "formeel uit het rechtsverkeer wordt genomen, opdat naderhand geen enkele overheid ooit nog zou kunnen oordelen dat de milieuvergunningsaanvraag van 17 december 1993 een hernieuwingsaanvraag was in de zin van het oude artikel 88, § 7, van de stedenbouwwet"; dat hij voorts stelt dat zijn initieel belang nooit is teloorgegaan, doch is "verschoven" in voormelde zin;

3.1.2.2. Overwegende dat de exceptie moet worden verworpen om navolgende redenen :

3.1.2.2.1. De tussenkommende partij betwist niet dat verzoeker bij het instellen van het beroep over het rechtens vereiste belang beschikte.

Gelet op artikel 45, § 8, van de stedenbouwwet van 29 maart 1962, ingevoegd bij artikel 88 van het decreet van 23 juni 1993 houdende aanvulling met een artikel 88 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, kan de vernietiging van de bestreden beslissing tot gevolg hebben dat om die reden voor de inrichting van de tussenkommende partij geen nieuwe exploitatievergunning meer wordt verleend.

Dit is een voldoende belang.

Het feit dat dit een ander soort belang is dan het initiële belang, maakt het beroep niet onontvankelijk.

De gecoördineerde wetten op de Raad van State vereisen immers niet dat het belang in hoofde van de verzoekende partij gedurende het hele verloop van het geding steeds op dezelfde manier wordt gestaafd. Een

verzoeker kan in de loop van het geding dan ook anders gaan oordelen over de inhoud van zijn belang.

In deze heeft de verzoekende partij overigens nooit formeel verklaard geen belang meer te hebben bij de gevraagde vernietiging. Hij heeft enkel op een bepaald ogenblik, en dan nog in een procedurestuk behorend tot een andere -weliswaar verknochte- zaak geoordeeld dat het verzoek "zonder voorwerp" werd. Dit is niet hetzelfde als stellen geen belang meer te hebben bij een verwijdering van het bestreden besluit, met terugwerkende kracht, uit het rechtsverkeer.

Bovendien is het oordeel dat het beroep zonder voorwerp is, niet correct, daar het bestreden besluit niet werd ingetrokken en het uitwerking heeft gehad.

Uit het niet indienen van een laatste memorie en het niet verschijnen op een terechtzitting in het raam van een annulatieberoep kan op zichzelf niet het teloorgaan van het belang afgeleid worden.

3.1.2.2.2. De tussenkomen partij stelt geheel ten onrechte dat verzoekers belang aldus het gevolg is van een "betwistbare voeging" van beide zaken en dat de Raad van State op die wijze ambtshalve het belang van verzoeker in diens plaats zou staven of zelfs creëren.

De Raad van State stelde tijdens het onderzoek van het beroep A. 60.445 het bestaan van het beroep in de zaak A. 42.921 vast en kwam tot de bevinding dat beide zaken met mekaar verband houden, al was het maar omdat ze op dezelfde inrichting betrekking hebben en quasi dezelfde partijen tegenover mekaar stellen. Deze vaststelling leidde tot het tussenarrest

nr. 60.567, van 27 juni 1996, tot samenvoeging van die zaken.

Ter terechtzitting van 4 december 1997 verzocht hij de partijen zich schriftelijk uit te spreken over de wederzijdse repercussies van beide zaken, onder meer wat het belang betreft.

Dit heeft geleid tot de neerlegging van laatste nota's door de verzoekende en de tussenkomenende partijen en tot het actualiseren, door verzoeker, en niet door de Raad van State, van zijn belang bij het beroep.

3.1.2.2.3. Er moet dus besloten worden dat verzoeker over het rechtens vereiste belang bij de gevraagde vernietiging beschikt;

3.2. Ten gronde

3.2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in zijn eerste middel onder meer de schending aanvoert van het gewestplan Brugge-Oostkust, vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 april 1977; dat hij in dit verband stelt :

"1. vergunning om de op 9 maart 1976 voor 8 jaar (tot 1984) vergunde inrichting (oud perceel 96 n) verder te exploiteren tot 31 december 1993.

Uit de motivering van het oorspronkelijke vergunningsbesluit van 9 maart 1976 blijkt dat de verdere exploitatie van de oorspronkelijke inrichting werd toegestaan voor een termijn van 8 jaar 'dit met het doel de exploitant in staat te stellen zijn installatie naar een andere plaats over te brengen'. Uit die motivering blijkt ongetwijfeld dat de verdere exploitatie, die toen reeds in strijd geacht werd met de bestemmingsvoorschriften van het op dat ogenblik geldend ontwerp-gewestplan BRUGGE-OOSTKUST, werd toegestaan op grond van art. 22, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972.

Luidens voormeld art. 22, tweede lid wordt de periode van 10 jaar gedurende dewelke de exploitatie

mag worden voortgezet gerekend vanaf de inwerkingtreding van het ontwerp-gewestplan of gewestplan. Er moet derhalve vastgesteld worden dat nu het ontwerp-gewestplan BRUGGE-OOSTKUST vastgesteld werd bij ministerieel besluit van 29 maart 1974 de oorspronkelijke inrichting, hoe dan ook, slechts kon toegelaten worden tot in 1984. Hieruit alleen al volgt dat het bestreden besluit in zoverre de bestaande inrichting voor een nieuwe termijn tot 31 december 1993 vergund wordt onwettig is en dient vernietigd te worden.

2. vergunning om op het perceel 96 d 2 (in werkelijkheid en de facto het oud perceel 96 t) uit te breiden met :

- 2 vleesbewerkingsplaatsen,
- 3 frigolokalen en 2 diepvrieslokalen voor het opslaan van vlees
- 6 koelinrichtingen
- een mazoutstapel van 8.000 l en
- een ruimte voor de opslag van vet en beenderen in vaten met een maximale capaciteit van 10 ton.

Er moet aan herinnerd worden dat deze nieuwe werkplaatsen met aanhorigheden, waarvoor afzonderlijk vergunningen vereist zijn, zich bevinden in een landbouwgebied.

Deze nieuwe werkplaatsen met aanhorigheden gelegen in een landbouwgebied vallen duidelijk buiten de voorzieningen van art. 22 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972, zodat de exploitatie ervan slechts mogelijk is mits een nieuwe exploitatievergunning. Er moet daarbij vastgesteld worden dat de exploitatie van deze nieuwe werkplaatsen met aanhorigheden zonder meer strijdig zijn met de bestemming landbouwgebied zoals die omschreven is in art. 11 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972. Het bestreden besluit is derhalve onwettig in zoverre de exploitatie van deze nieuwe werkplaatsen met aanhorigheden in een landbouwgebied wordt vergund."

3.2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij, in haar memorie van antwoord, repliceert dat de vaststelling dat het bestreden besluit in strijd is met het gewestplan "natuurlijk juist" is en dat dit trouwens ook blijkt uit het bestreden besluit; dat zij evenwel meent dat zij "in het algemeen belang" en "om juist de beste voorwaarden te creëren om de bestemming van het gewestplan te realiseren", gedurende een beperkte tijd de exploitatie kan toelaten "onder strenge voorwaarden";

3.2.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord stelt dat de bevoegdheid

van de overheid niet mag leiden tot een miskenning van de wetgeving;

3.2.1.4. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst aanvoert dat er ten onrechte wordt van uitgegaan dat haar inrichting onverenigbaar is met de bestemmingen "woongebied" en "agrarisch gebied"; dat zij er op wijst dat zij titularis is van een op 9 februari 1982 verkregen en definitief geworden bouwvergunning en dat het niet opgaat enerzijds een bouwvergunning te verlenen en anderzijds om redenen van ruimtelijke ordening en stedenbouw de exploitatievergunning te weigeren; dat zij ten slotte aanvoert :

"Er is meer. Zoals hoger uiteengezet heeft het decreet van 23.06.1993 houdende de aanvulling in het artikel 88 van de wet van 29.03.1962 houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening en Stedebouw de juridische situatie grondig gewijzigd. Deze wet voorziet niet in overgangsbepalingen, zodat zij hic et nunc van toepassing is.

Naar luidt artikel 88 par. 7 van het hoger geciteerde decreet van 23.06.1993 kunnen de overheden die moeten beslissen over milieuvergunningsaanvragen bij het verlenen van een milieuvergunning en afwijken van de bepaling van het ontwerp gewestplan en gewestplan op voorwaarde dat goede Ruimtelijke Ordening niet wordt geschaad.

(...)

Het is duidelijk dat bij toepassing van de huidige normen de milieuvergunning aan verzoeker, kon afgeleverd worden."

Overwegende dat dezelfde partij in haar laatste nota nogmaals betoogt dat haar inrichting niet strijdig is met de gewestplanbestemmingen, omdat ze "overduidelijk onmiddellijk bij de landbouw/veeteelt aansluit en erop afgestemd is, ook al heeft het bedrijf een ambachtelijk karakter, ook al wordt het vlees niet rechtstreeks van de landbouwer betrokken en ook al ondergaat het vlees een verdere verwerking";

3.2.2. Overwegende dat het middel gegrond is om de hiernavolgende redenen :

De gewestplannen hebben luidens artikel 2, § 1, van de stedenbouwwet van 29 maart 1962, bindende en verordenende kracht.

Dit heeft tot gevolg dat beslissingen betreffende exploitatievergunningsaanvragen niet mogen afwijken van de bepalingen van deze plannen, behoudens in de gevallen en in de vormen door die wet bepaald.

Het bestreden besluit zelf is van oordeel dat de betrokken inrichting, gelet op haar industrieel karakter, strijdig is met de gewestplanbestemmingen woongebied en agrarisch gebied.

Dat besluit stelt geenszins dat die inrichting krachtens een of andere uitzonderingsregeling zou kunnen vergund worden.

Er blijkt niet op welke wettelijke grond desondanks een vergunning werd verleend, weze het zelfs voor een beperkte termijn, en "met het oog op het definitief herlocaliseren van de inrichting".

Er valt helemaal niet in te zien hoe een en ander "het algemeen belang" zou dienen, en nog minder dat een schending van de gewestplanbestemming zou helpen die bestemming "te realiseren".

Geen enkele eerder verkregen bouwvergunning vermag een overheid toe te laten een exploitatievergunning te verlenen die zij zelf strijdig acht met het geldende gewestplan.

De tussenkomende partij kan zich natuurlijk ook niet beroepen op een uitzonderingsregel die nog niet

gold ten tijde van het nemen van het bestreden besluit en die uiteraard toendertijd nog niet kon worden toegepast.

Ten aanzien van de argumenten van de tussenkommende partij verwoord in haar laatste nota, dient vastgesteld te worden dat deze niet in de plaats kunnen komen van de motieven van het bestreden besluit.

Ze gaan bovendien voorbij aan de in dat besluit vastgestelde strijdigheid van de aanvraag met de bestemming "woongebied".

Ten slotte nopen de feitelijke argumenten die worden gebruikt ter staving van de verenigbaarheid van de inrichting met de bestemming "agrarisch gebied" veeleer tot het besluit dat het bedrijf geen para-agrarisch karakter heeft en dat het strijdig is met bedoelde bestemming.

3.2.3. Overwegende dat om die redenen het bestreden besluit dient vernietigd te worden;

4. Zaak A. 60.445/VII-12.757

4.1. Ontvankelijkheid

4.1.1. Overwegende dat in haar memorie van antwoord de verwerende partij bij wege van exceptie aanvoert dat verzoekster niet over het rechtens vereiste belang beschikt bij de gevraagde vernietiging, enerzijds, omdat zij sinds 31 december 1993 niet meer over een geldige exploitatie- of milieuvergunning beschikt, en anderzijds, omdat verzoeksters inrichting niet voldoet aan de voorwaarden om van het gewestplan te mogen afwijken;

4.1.2.1. Overwegende, ten aanzien van het eerste aspect van de exceptie, dat het feit dat verzoekster niet over een geldige vergunning beschikt, niet voor gevolg heeft dat zij geen belang zou hebben bij het bestrijden van een door haar onwettig geachte weigeringsbeslissing; dat haar belang integendeel precies gelegen is in het bekomen van een vergunning;

4.1.2.2. Overwegende, ten aanzien van het tweede aspect, dat het onderzoek ervan opgaat in het onderzoek van de gegrondheid van het beroep;

4.2. Ten gronde

4.2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij als eerste middel o.m. de schending aanvoert van artikel 88 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, ingevoegd bij decreet van 23 juni 1993; dat zij stelt dat de interpretatie die de verwerende partij geeft aan deze bepaling indruist tegen de tekst en de bedoeling ervan; dat zij verder aanvoert dat haar aanvraag aan de voorwaarden opgelegd door artikel 88 van de stedenbouwwet voldoet; dat zij dit als volgt staft :

"3.1. Het gaat om een inrichting waarvan de exploitatie geheel of ten dele niet overeenstemt met de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan voor het gebied waarin de inrichting is gelegen (artikel 88, par. 8, a wet stedenbouw).

3.2. De milieuvergunningsaanvraag heeft het her-nieuwen van de milieuvergunning tot voorwerp (artikel 88 par. 8 b wet stedenbouw).

3.3. Tenslotte schaadt de milieuvergunning niet de goede ruimtelijke ordening (artikel 88 par. 7 wet stedenbouw).

(...)

3.3.1. In de bestreden beslissing wordt gesugge-reerd dat het bedrijf van verzoekster de goede ruimtelijke ordening zou schaden :

'Overwegende dat de huidige parking naast het bedrijf omwille van een gerechtelijke uitspraak dient omge-vormd te worden tot weide; Dat bijgevolg het bedrijf onvoldoende parkeergelegenheid heeft op eigen terrein

en dat de werkelijke overlast van het bedrijf en de stedenbouwkundige onverenigbaarheid met directe omgeving nog groter is ...

Overwegende dat er een grote aan- en afvoer is van produkten met vrachtwagens; Dat moeilijk kan aangenomen worden dat de huidige woonomgeving niet verstoord wordt gelet op de omvang van het bedrijf en de ligging direct palend aan de woningen'.

3.3.2. Deze overwegingen kunnen verbazen gelet op het gunstig advies van het bestuur milieuvergunningen van de administratie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting van het departement voor Leefmilieu en infrastructuur, luidende als volgt :

'Overwegende dat uit het onderzoek blijkt dat uit de naleving van de reglementaire algemene en sectoriele voorwaarden uit Vlarem II niet van aard is om de hinder en de risico's eigen aan de exploitatie op een voor de buurt en milieu aanvaardbaar niveau te houden of te brengen.

Dat de hinder en de risico's mits naleving van extra bijzondere voorwaarden wel op dat niveau kan worden gehouden of tot dat niveau kan worden teruggebracht'.

Het heet dat dit advies 'niet in aanmerking kan worden genomen' en wordt 'weerlegd' door de overwegingen uit het besluit 'in zonderheid deze van stedenbouwkundige aard'.

3.3.3. De argumentatie van verwerende partij kan in deze geenszins overtuigen. Het staat vast dat, mits de nodige bijzondere voorwaarden op te leggen de hinder voor de omwonenden tot een aanvaardbaar niveau kan worden teruggebracht. In dit verband verwijst verzoekster naar de technische nota die zij heeft neergelegd tesamen met de milieuvergunningsaanvraag en waarin inderdaad talrijke voorstellen en maatregelen worden voorgesteld teneinde de hinder tot een absoluut minimum te herleiden";

dat zij in dit verband ten slotte opwerpt :

"5. Finaal resten enkel de stedenbouwkundige overwegingen in de bestreden beslissing.

Zij kunnen herleid worden tot twee paragrafen :

'Overwegende dat uit de milieuvergunningsaanvraag en de recente bouwaanvraag blijkt dat een bijkomende niet onaanzienlijke volumevermeerdering beoogd wordt. Dat ernstig exact aangetoond wordt dat deze volumeuitbreiding het noodzakelijk gevolg is van Vlarem-voorwaarden. Dat de bouwwerken niet vergunningsvatbaar zijn volgens artikel 79 van de stedenbouwwet.

Overwegende dat een essentieel deel van het bestaande gebouwen complex niet beschikt over een

rechtsgeldige vergunning. Dat volgens artikel 79 en 88 hiervoor een milieuvergunning kan bekomen worden'.

5.1. Bij decreet, eveneens van 23.6.1993, werd artikel 79 wet stedenbouw als volgt aangevuld :

'Bij het verlenen van een gunstig advies mag de gemachtigde ambtenaar afwijken van de voorschriften van een ontwerp gewestplan of gewestplan indien de aanvraag betrekking heeft op :

(...),

b) het uitbreiden van een bestaande vergund gebouw met een gebouw of een vaste inrichting op voorwaarde dat de uitbreiding een noodzakelijk gevolg is van overeenkomstig het decreet van 28.6.1985 betreffende milieuvergunning voorgeschreven algemene, sektoriële of bijzondere voorwaarden strekkende tot het bevorderen van de kwaliteit van het leefmilieu';

Een uitbreiding van een bestaand vergund gebouw is aldus mogelijk mits zij steun vindt in de Vlarems-reglementering.

5.2. In de juridische en technische nota die de milieuvergunningsaanvraag vergezelden werd aangetoond dat dit in casu overduidelijk het geval is.

De overdekking van de binnenkoer en het afschermen van de motorgroepen (is) gebeurd met het oog op het beperken van de geluidshinder, noodzakelijk opdat de algemeen geldende geluidsnormen van titel II van het Vlarems niet overschreden worden.

(...)

5.3. Blijft tenslotte het probleem van de door Uw Raad vernietigde bouwvergunning van 11.4.1983 (het arrest nr. 36.249, 17.1.1991).

Het gaat hier om een vergunning tot regularisatie van een overtreding op de eigenlijke bouwvergunning van 9.2.1982 (deze laatste vergunning werd niet aangevochten voor Uw Raad en is dus definitief). Door de vernietiging is de regularisatie-aanvraag thans in heroverweging bij de bevoegde overheid. Hoe dan ook betreffen zij enkel de hoogte der muren van een bedrijfsgebouw dat +/- 4 m 10 bedraagt in plaats van 2 m 40, 2 m 10 en 2 m 90. Tot deze hoogte is het bedrijfsgebouw dus wel vergund

(...)

Indien gesteld wordt dat een deel van het bestaande gebouwen complex niet beschikt over een rechtsgeldige bouwvergunning, dan dient dit dus erg letterlijk te worden opgevat als zijnde het bovenste gedeelte.

(...)"

dat zij in het tweede middel aanvoert dat aangaande de problematiek die het voorwerp uitmaakt van het eerste middel, het bestreden besluit ontoereikend is gemotiveerd, hetgeen onder meer een schending van de

Formele Motiveringswet van 29 juli 1991 uitmaakt; dat zij dienaangaande aanvoert :

"2. In het bijzonder gaat verwerende partij niet of onvoldoende in op de argumentatie zoals voorgedragen in de juridische en technische nota van verzoekster, terwijl de elementen aangebracht door verzoekster gehoord door een provinciale milieuvergunningscommissie weliswaar worden weergegeven in de bestreden beslissing maar op generlei wijze worden ontmoet. Ook het gunstig advies van het Bestuur Milieuvergunningen wordt vermeld, maar blijft verder onverlet."

4.2.1.2. Overwegende dat in haar memorie van antwoord de verwerende partij voornamelijk repliceert :

"Het is inderdaad zo dat de weigeringsbeslissing van de Bestendige deputatie vooral is gebaseerd op stedenbouwkundige overwegingen.

(...)

Zoals hierna wordt aangetoond is de weigering inderdaad - vooral, maar niet louter en alleen - stedenbouwkundig verantwoord.

(...)

Verzoekster betwist niet dat de vleesuitsnijderij strijdig is met de bestemmingen van het gewestplan (deel woongebied met landelijk karakter, deel agrarisch gebied).

(...)

Het is onmiskenbaar zo dat voor de meeste onderdelen van dit zonevreemd bedrijf bouwvergunningen ontbreken. Verzoekster poogt daarom beroep te doen op de afwijkingsbepalingen zoals ingevoegd in de Stedenbouwwet via de decreten van 23 juni 1993 (inzonderheid artikelen 88 en 79).

I. ART. 88 STEDEBOUWWET

(...)

Uit het grondig gemotiveerd advies van het Bestuur Ruimtelijke Ordening blijkt dat art. 88 geen algemene amnestie beoogt, doch enkel een wettelijke oplossing voor de ter plaatse aanvaardbare bedrijven. Hierna wordt voldoende aangetoond dat het bedrijf in casu niet beantwoordt aan de toepassingsvoorwaarden van art. 88.

In de memorie van toelichting (bijl.11) is expliciet bepaald, zoals geciteerd in het beroepsschrift dd. 5/5/1994, dat bedrijven waarop art. 88 zou kunnen toegepast worden vaak geen enkele vorm van hinder vormen voor de buurt waarin ze zijn gelegen. In ditzelfde beroepsschrift wordt ook geciteerd uit het verslag van de Vlaamse Raad : 'Vele familiale bedrijven zijn zonevreemd, maar zij veroorzaken geen onmiddellijke milieuhinder'. (bijl. 12).

Door verzoekster is in haar beroepsschrift geargumenteed dat art. 88 als doel heeft het regulariseren van zonevreemde bedrijven waarvan de exploitatie geen enkele vorm van hinder voor de buurt meebrengt en geen onmiddellijke milieuhinder veroorzaakt. Verzoekster heeft hieruit dan de merkwaardige conclusie getrokken dat art. 88 een algemene amnestie beoogt voor zonevreemde bedrijven. Deze stelling is uiteraard onaanvaardbaar.

In het bestreden besluit werd deze stelling integraal overgenomen, doch tevens expliciet verworpen, conform het advies van de Afdeling Ruimtelijke Ordening en van de Provinciale Milieuvergunningscommissie.

In het schorsingsarrest heeft Uw Raad gesteld dat dit ten onrechte in het bestreden besluit is vermeld. Een dergelijk standpunt zou volgens de Raad impliceren dat art. 88 geen bestaansreden heeft, vermits het enkel van toepassing is op milieuvergunningsaanvragen en de activiteiten waarop deze betrekking hebben per definitie hinderlijk zijn voor de buurt en het milieu.

Verweerster wenst hierover volgende bemerkingen aan Uw Raad mee te delen :

a. toepassingsveld van art. 88:

De redenering van het schorsingsarrest lijkt te zijn : een hinderlijke inrichting is per definitie hinderlijk voor de buurt; er kan dus niet a priori gesteld worden dat art. 88 enkel kan toegepast worden op bedrijven waarvan de exploitatie geen enkele vorm van hinder voor de buurt meebrengt. A contrario volgt hieruit dat elk hinderlijk bedrijf in principe in aanmerking komt voor de toepassing van art. 88, en er dus op basis van dit artikel hiervoor eventueel een milieuvergunning kan verleend worden.

Verweerster merkt vooreerst op dat die redenering niet zomaar opgaat : volgens die redenering zouden immers geen ingedeelde inrichtingen kunnen uitgebaat worden in een zone die volgens de voorschriften van een BPA bestemd is voor ambachtelijke bedrijfsgebouwen niet hinderlijk voor de omgeving. Net als art. 88 valt een BPA onder toepassing van de Stedebouwwet. Een hinderlijke inrichting veroorzaakt volgens de redenering van Uw Raad per definitie hinder voor de buurt, dus kunnen die daar niet worden uitgebaat. Nochtans liggen tal van hinderlijke inrichtingen in dergelijke zones, en werd hiervoor wel degelijk een milieuvergunning afgeleverd, vermits uit onderzoek is gebleken dat ze geen hinder voor de buurt met zich meebrengen. Vermits verzoekster zo graag naar haar zusterbedrijf (slachthuis te Torhout) verwijst, kan zij er uiteraard geen bezwaar tegen hebben dat eventjes gekeken wordt naar de situatie van dit bedrijf : welnu dit slachthuis ligt in een zone van het BPA met als bestemming : ambachtelijke bedrijfsgebouwen, niet hinderlijk voor de omgeving (zie bijl.13). Uit onderzoek n.a.v. de ARAB-aanvraag

is gebleken dat dit bedrijf op een voor de buurt aanvaardbaar niveau kan uitgebaat worden, en aldus werd hiervoor een exploitatievergunning afgeleverd (zie bijlage 14a en 14b).

Volgens de redenering van het schorsingsarrest zou dit niet gekund hebben : een slachthuis is een klasse I bedrijf, en aldus per definitie hinderlijk voor de omgeving.

Een en ander wijst erop dat aan de term "hinder" diverse betekenissen kunnen worden toegekend.

Art. 88 is genomen als aanvulling van de Stedebouwwet.

Deze wet beoogt het tegengaan van ;

- planologische hinder
- technisch-stedebouwkundige hinder
- overdreven milieuhinder voor de buurt

Het thans bestreden besluit is genomen in uitvoering van het milieuvergunningsdecreet.

Dit decreet beoogt het tegengaan van o.m. :

- overdreven milieuhinder voor de buurt
- aspecten van volksgezondheid
- algemene milieuverontreiniging

Beide doelstellingen overlappen elkaar dus slechts gedeeltelijk.

Bij de beoordeling van milieuvergunningsaanvragen voor als hinderlijk ingedeelde inrichtingen dient de aanvraag geweigerd indien de inrichting te hinderlijk is. Die hinder kan evenwel soms totaal los staan van hinder zoals gedefinieerd in het kader van de stedebouwwet :

de bedoeling van de beoordeling van een milieuvergunningsaanvraag door tal van andere overheidsinstanties (zoals de Gezondheidsinspectie, de Vlaamse Milieumaatschappij, het Bestuur Natuurlijke Rijkdommen) is precies om na te gaan of die milieuvergunningsaanvraag kan ingewilligd worden, ook rekening houdend met de aspecten waarvoor zij bevoegd zijn (zoals gezondheidsaspecten, beheer van afvalstromen, beheer van natuurlijke rijkdommen,...) zo kan de milieuvergunning voor een zwembad geweigerd worden, hoewel dit zwembad ligt in een recreatiezone, en er geen omwonenden last kunnen hebben van dit zwembad; de weigering kan hier vb. gebaseerd zijn op vaststellingen door de Afdeling Gezondheidsinspectie dat er gezondheidsaspecten zijn die zich verzetten tegen het afleveren van een milieuvergunning.

Als rekening wordt gehouden met een correcte interpretatie van de term 'hinder' heeft art. 88 wel een bestaansreden : niet alle hinderlijke inrichtingen veroorzaken immers overdreven milieuhinder voor de omgeving, maar zijn om andere redenen (die louter en alleen te maken hebben met aspecten inzake de milieuwetgeving) toch als hinderlijk ingedeeld.

De bedoeling van de decreetgever is aldus duidelijk : de regeling voorzien in art. 88 moest ook

toepasselijk zijn op bedrijven die wettelijk een milieuvergunning moeten bezitten, maar niet hinderlijk zijn voor de omgeving (zie bijlage 15 : R. Vekeman, De allerjongste wijzigingen van de Stedebouwwet, Nieuwsbrief Ruimtelijke Ordening en Stedebouw, oktober 1994, p.9). Er kan ook geconcludeerd worden dat enkel die categorie van hinderlijke inrichtingen die in se geen overdreven milieuhinder veroorzaken voor de buurt in aanmerking komen voor de toepassing van art. 88.

De vraag is dan hier natuurlijk : veroorzaakt de hinderlijke inrichting van verzoekster te Sijsele overdreven milieuhinder voor de buurt ? De Bestendige Deputatie kan enkel vaststellen dat de inrichting al jaren aanleiding geeft tot klachten, en dat - zoals ook bepaald in het advies van de Afdeling Ruimtelijke Ordening - moeilijk kan aangenomen worden dat de huidige woonomgeving niet verstoord wordt door dit bedrijf : het bedrijf wordt aan de 3 zijden omsloten door private woningbouw. De aard van de bedrijvigheid impliceert aan- en afvoer van produkten met vrachtwagens, aan- en afrijden van personeelswagens en mogelijke milieuhinder (lawaaï-stank).

Gelet op de omvang van het bedrijf (20tal werknemers) en de ligging direct palende aan woningen, kan moeilijk worden aangenomen dat de huidige woonomgeving niet verstoord wordt door dit bedrijf. Bijgevoegd persknipsel toont aan dat er nog steeds klachten zijn (bijl.16).

b. Concrete toepassing van art. 88 op de voorliggende inrichting.

Zelfs als deze vleesuitsnijderij onder toepassing van art. 88 zou kunnen vallen, dan nog moet onderzocht worden of voldaan is aan de criteria zoals bepaald in het decreet van 23 juni 1993 houdende aanvulling met een artikel 88 van de Stedebouwwet. Art. 88 § 8b bepaalt uitdrukkelijk de 4 soorten milieuvergunningsaanvragen waarop deze bepaling kan toegepast worden : Verzoekster beweert dat de aanvraag betrekking heeft op de eerste soort nl. het hernieuwen van een milieuvergunningsaanvraag.

Zowel art. 17 § 3 van het milieuvergunningsdecreet als art. 39 Vlare I definiëren hernieuwing als een aanvraag tussen de 18de en de 12de maand vóór het verstrijken van de lopende vergunning. In casu was de vergunning eind 1993 reeds verstreken, zodat uiteraard in 1994 geen sprake meer kon zijn van een hernieuwing.

(...)

Bovendien heeft de aanvraag onmiskenbaar op meer betrekking dan het louter terug aanvragen van zaken die bij het laatste vergunningsbesluit (M.B. dd. 28/5/1990) toegestaan werden. Zoals bij de bespreking van art. 79 wordt gesteld is een - essentieel deel - van de aanvraag te beschouwen als een uitbreiding t.o.v. de bestaande situatie.

Deze aanvraag beantwoordt dan ook NIET aan de toepassingsvoorwaarden voor art. 88 van de Stedebouwwet.

Eenmaal vaststaat dat het bedrijf hier niet aan beantwoordt is bijgevolg een omstandige motivering van de weerslag van de inrichting op de ruimtelijke draagkracht (zoals geëist in art. 88 § 7) niet langer vereist.

Ten overvloede heeft de Bestendige Deputatie aangetoond dat alleen al het ontbreken van voldoende parkeergelegenheid wijst op problemen inzake de ruimtelijke draagkracht. Trouwens, conform art. 88 § 7 moet het aspect ruimtelijke draagkracht slechts onderzocht worden als de milieuvergunning eventueel zou worden verleend. In casu heeft de Bestendige Deputatie vastgesteld dat de inrichting niet in aanmerking kwam voor een milieuvergunning, zodat de weerslag van de aanvraag op de ruimtelijke draagkracht niet hoefde in extenso te worden onderzocht.

Zelfs indien de inrichting de goede ruimtelijke ordening niet zou schaden (en dus de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet zou overschrijden en de voorziene verweving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang zou brengen of verstoren) dan nog blijft onomstotelijk vaststaan dat dit zonevreemd bedrijf niet voldoet aan de mogelijkheid zoals voorzien in art. 88 om af te wijken van het geldend gewestplan.

II ART. 79

In het schorsingsarrest wordt door de Raad van State gesteld dat het bestreden besluit niet aanduidt waarin de 'niet onaanzienlijke volumevermeerdering' die de aanvraag zou beogen, precies bestaat. M.a.w. de Raad van State lijkt de Bestendige Deputatie te verwijten dat ze onvoldoende duidelijkheid heeft geschapen in dit dossier.

Dit lijkt de Bestendige Deputatie een totaal onterechte vaststelling : vooreerst is het onmiskenbaar zo dat het dossier erg complex is zodat duidelijkheid hier niet evident is, en bovendien is het zo dat de aanvrager zelf allerm minst duidelijk is in zijn aanvraag. Ook zijn manier van handelen is allesbehalve correct geweest.

Bijlage 18a geeft de toestand weer eind jaren '70.

De aanvrager beschikt over een rechtsgeldige bouwvergunning dd. 9/2/1982. De uitgevoerde werken wijken echter volgens de Afdeling Ruimtelijke Ordening af van deze vergunning.

De regularisatievergunning dd. 11/4/1983 (zoals vernietigd door de Raad van State dd. 17/1/1991) voorzag oppervlakte- en volumevermeerdering : o.m. het bouwen van een frigoriumte ter plaatse van bureau-eetplaats-sanitair, het bijbouwen van bureau-eetplaats-sanitair, het optrekken van de werkplaats, het

voorzien van een zolderruimte boven de frigo-ruimte-buro-eetplaats-sanitair en het bijbouwen van een autoberging.

Bijlage 18b geeft de toestand weer in de jaren '80. Uit de plannen van de bestaande toestand van de latere bouwaanvraag (zoals geweigerd, door het College van Burgemeester en Schepenen, de Bestendige Deputatie en de Minister - zie bijlage 17) kan de huidige toestand gedestilleerd worden : de 'garages' worden aangewend als verpakingsruimte, de 'autoberging' wordt aangewend als ruimte voor het stapelen van bakken en de zolderruimte boven werkplaats-frigoruimte-buro-eetplaats-sanitair wordt aangewend als buro en sanitair veearts, refter, kleedruimte, wasplaats en sanitair heren (bijlage 18d).

Uit het voorliggend milieuvergunningsaanvraagdossier alsook uit voormelde bouwaanvraag blijkt dat een bijkomende niet-onaanzienlijke volumevermeerdering beoogd wordt. Naast de vaststelling dat nergens exact wordt aangetoond dat deze volumeuitbreiding het noodzakelijk gevolg is van Vlaremvorwaarden kan overduidelijk vastgesteld worden dat de uitbreiding betrekking heeft op o.m. 2 verpakingslokalen, uitbreiding versnijzaal runderen, losplaats runderen, doorgangen en laadplaats voorzien zijn (zie bijlage 18c).

Dit alles kan slechts vastgesteld worden na het vergelijken van de diverse plannen (zie bijlage 18), maar is geenszins vermeld door de exploitant in zijn milieuvergunningsaanvraag.

Deze volumevermeerdering is het gevolg van een voorgenomen reorganisatie van het bedrijf en vindt geen steun in de Vlare-reglementering (m.a.w. de voorgenomen reorganisatie is niet of niet alleen met het oog op op het voldoen aan de milieu-eisen).

Als er dus al onduidelijkheid mocht zijn is dit louter en alleen te wijten aan de ingewikkelde historiek en aan de onwil van de aanvrager om duidelijkheid te scheppen. De conclusie is echter overduidelijk : er is volumevermeerdering, en die is ontegensprekelijk niet alleen noodzakelijk om aan de algemene en sectoriële milieu-voorwaarden te voldoen. Nergens wordt immers exact aangetoond dat de volledige volumevermeerdering (die o.m. betrekking heeft op 2 verpakingslokalen, uitbreiding versnijzaal runderen, losplaats runderen, doorgangen en laadplaats) het noodzakelijk gevolg is van geldende milieunormen.

De Bestendige Deputatie is dan ook van oordeel dat art. 79 niet van toepassing is op deze aanvraag.

III ANDERE ASPECTEN

Tot slot wijst de Bestendige Deputatie nog op een aantal andere aspecten die verband houden met de weigering

In casu werd door het Bestuur Gezondheidsinspectie vastgesteld dat het bedrijf nog steeds niet in orde is m.b.t. de hygiëne in het bedrijf en de opstapeling van het afval. Zelfs als het bedrijf te Sijsele zou kunnen uitgebaat worden zonder overdreven hinder voor de omgeving, dan nog betekent dit niet dat het bedrijf per definitie moet vergund worden : er is alleszins niet voldaan aan één van de criteria voor het beoordelen van milieuvergunningaanvragen, nl. het aspect volksgezondheid. Alleen al deze vaststelling volstaat om de weigering van de milieuvergunning te rechtvaardigen.

- ingevolge een aantal arresten van Uw Raad beschikt een essentieel deel van het bestaande gebouwencomplex niet over een rechtsgeldige bouwvergunning. In zitting van 25/8/1994 heeft de Bestendige Deputatie bovendien het door de exploitant ingestelde beroep tegen de weigering van het College van Burgemeester en Schepenen van de bouwvergunning verworpen. Op 22/3/1995 heeft de bevoegde Minister eveneens dit beroep verworpen. (zie bijlage 17)

- ingevolge gerechtelijke uitspraken moet de huidige parking omgevormd worden tot weide. Nu reeds wordt de huidige woonomgeving verstoord door aan- en afvoer met vrachtwagens; dit zal ingevolge deze uitspraken nog toenemen. De verwijzing naar de mogelijkheid tot het stationeren van vrachtwagens op de parking van het zusterbedrijf te Torhout is niet alleen irrelevant maar ook hoogst verwonderlijk : nu al zorgt dit bedrijf voor verkeerstechnische problemen, en ook milieutechnisch is dit zusterbedrijf niet onbesproken (zo is er momenteel bij de Bestendige Deputatie in toepassing van art. 47 Vlare I een procedure lopende om eventueel een vroeger verleende vergunning te schorsen of op te heffen...).

Daarom heeft de Provinciale Milieuvergunningscommissie , na grondige bespreking en na het horen van verzoekster, unaniem (dus m.i.v. de vertegenwoordiger van het Bestuur Milieuvergunningen) geadviseerd het beroep ongegrond te verklaren.

Gesteund op al deze argumenten en rekening houdend met de diverse adviezen werd door de Bestendige Deputatie dan ook terecht de weigering bevestigd, en werd deze weigering afdoende gemotiveerd.

De door de exploitant ingeroepen middelen dienen dan ook als ongegrond te worden afgewezen."

4.2.1.3. Overwegende dat verzoekster in de memorie van wederantwoord aanvoert dat de argumentatie die de verwerende partij geeft aan de artikelen 88 en 79 van de stedenbouwwet "al te eng en restrictief" is;

4.2.1.4. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst onder meer betoogt :

"2.2. De redenering zoals gemaakt door VAN HOORNWEDER... faalt eerst en vooral waar volkomen uit het oog verloren wordt dat zijn inrichting zowel vanuit Stedebouwkundig opzicht als vanuit milieu opzicht geen vergunde inrichting is.

(...)

2.4. Vergeefs zou ook verwezen worden naar het nieuwe art. 79 van de Stedebouwwet zoals ingevoegd door het decreet van 23 juni 1993 om te stellen dat er een regularisatie zou kunnen plaatsvinden.

(...)

2.5. De redenering zoals gemaakt door VAN HOORNWEDER om toch een nieuwe milieuvergunning te bekomen via het nieuwe art. 88, § 7 van de Stedebouwwet... faalt eveneens waar uit het oog verloren wordt dat zijn vergunningsaanvraag geen hernieuwingsaanvraag is zoals voorzien door art. 39 van het milieuvergunningsdecreet. Op de valreep voor het vervallen van de lopende vergunning is immers pas een nieuwe aanvraag ingediend geworden, zodat er hoe dan ook een onderbreking zal zijn, zodat er geen toepassing kan gemaakt worden van art. 88 van de stedebouwwet. Slechts wat loopt kan hernieuwd worden. Wat reeds ten einde is kan slechts heropgestart worden mits een nieuwe vergunningsaanvraag, waarop art. 88 van de stedebouwwet niet van toepassing is.

2.6. Daarenboven zijn de stricte voorwaarden voor de toepassing van art. 88 § 7 van de Stedebouwwet helemaal niet voorhanden. Het bedrijf van VAN HOORNWEDER is helemaal niet het bedrijf dat beoogd werd door de decreetgever. Een nalezen van de voorbereidende werken reveleert immers dat het weliswaar om zonevreemde bedrijven moet gaan, maar dat het alleszins bedrijven moeten zijn waarvan vastgesteld kan worden dat zij geen enkele vorm van hinder opleveren voor de buurt waarin zij gelegen zijn (zie Stukken, 266 (1992-1993), nr. 1, pag. 4). Het minste wat kan gesteld worden is dat het verleden tot nu toe voldoende geleerd heeft dat VAN HOORNWEDER alleszins een bedrijf is dat bij uitstek hinder veroorzaakt voor de omgeving en dat bij uitstek alle milieuverplichtingen vierkant aan zijn laars lapt. Het enige wat telt zijn economische overwegingen en al de rest is niet ter zake dienend.

(...)

2.7. Alleszins kan er bij het verlenen van milieuvergunningen maar afgeweken worden van de bepalingen van het ontwerp-gewestplan en het gewestplan op voorwaarde dat de goede ruimtelijke ordening niet wordt geschaad. Dit betekent onder meer dat de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden en dat de voorziene verweving van

functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt of verstoort.

(...)

In casu moge duidelijk zijn dat het verleden voldoende aangetoond heeft dat de inrichting van VAN HOORNWEDER de goede ruimtelijke ordening schaadt, de ruimtelijke draagkracht van het gebied erdoor overschreden wordt en de voorziene verweving van functies, de voorziene bestemmingen in de onmiddellijke omgeving van de inrichting in het gedrang brengt en verstoort.

(...)

2.8. Voor zover toch zou overwogen worden om een afwijking toe te staan overeenkomstig art. 88 § 7 van de Stedebouwwet dan zal alleszins het vertrouwensbeginsel miskend zijn.

(...)

2.10. Besluit.

Art. 88 van de stedebouwwet laat niet toe dat aan VAN HOORNWEDER een milieuvergunning afgeleverd wordt zoals gevraagd nu de strikte toepassingsvoorwaarden ervan zelfs niet eens vervuld zijn. De vraag derhalve of de interpretatie, die de Bestendige Deputatie gegeven heeft aan art. 88 en meer in het bijzonder in welke mate het bedrijf al of niet hinderlijk kan of mag zijn niet eens meer aan de orde komt. Eerst moet immers nagegaan worden of de toepassingsvoorwaarden van art. 88 vervuld zijn en dat blijkt niet het geval te zijn. Maar zelfs dan nog blijkt uit de concrete exploitatie en de klachten dat er geen enkele ruimte is om een afwijking toe te staan. Art. 88 voorziet trouwens uitdrukkelijk dat de overheden kunnen afwijken. Het is dus geen automatisme of verplichting.

Het middel is ongegrond."

3. Tweede middel : Motiveringsgesprek.

3.1. Ontoereikende motivering.

(...)

3.2. Ondeugdelijke motivering.

(...)

Ten dezen kan echter niemand omheen de vaststelling dat de inrichting strijdig is met het gewestplan, zodat wanneer gewezen werd op de planologische onverenigbaarheid van de inrichting meteen alle middelen van de verzoekende partij op afdoende wijze ontmoet en weerlegd werden.

3.3. Het middel is ongegrond.

4.2.2. Overwegende dat de middelen in de hierna aangegeven mate gegrond zijn om de volgende redenen :

4.2.2.1. Meervermeld artikel 88 van de stedenbouwwet luidt als volgt :

"Artikel 88. Artikel 45 van deze wet, vervangen bij de wet van 22 december 1970, wordt aangevuld met de volgende paragrafen :

§ 6. De gemachtigde ambtenaar kan, in een gunstig advies verleend overeenkomstig het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, afwijken van de bepalingen van een ontwerp-gewestplan of een gewestplan, op voorwaarde dat de ruimtelijke ordening niet wordt geschaad. Dit betekent onder meer dat de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden en dat de voorziene verweving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt of verstoort. Het naleven van bovenvermelde voorwaarden moet blijken uit de motivering van het advies van de gemachtigde ambtenaar.

§ 7. De overheden die krachtens het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning moeten beslissen over milieuvergunningsaanvragen kunnen bij het verlenen van de milieuvergunningen afwijken van de bepalingen van het ontwerp-gewestplan en het gewestplan op voorwaarde dat de goede ruimtelijke ordening niet wordt geschaad. Dit betekent onder meer dat de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden en dat de voorziene verwerving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt of verstoort. Het naleven van bovenvermelde voorwaarden moet blijken uit de motivering van de beslissing over de milieuvergunningsaanvraag.

§ 8. Een in de paragrafen 6 of 7 bedoelde afwijking kan slechts onder de volgende voorwaarden worden verleend :

a) het moet gaan om een inrichting waarvan de exploitatie geheel of ten dele niet overeenstemt met de bestemmingsvoorschriften van het ontwerp-gewestplan of gewestplan voor het gebied waarin de inrichting is gelegen, en

b) de milieuvergunningsaanvraag bedoeld in het voornoemde decreet van 28 juni 1985, moet één of meer van de volgende bepalingen als voorwerp hebben :

- het hernieuwen van een milieuvergunning van een inrichting;

- het veranderen van de exploitatie van een inrichting, zoals bedoeld in hoofdstuk V van het decreet van 28 juni 1985, op voorwaarde dat de verandering geen vermeerdering van de oppervlakte of

het volume voor gevolg heeft, onverminderd hetgeen na de vierde gedachtenstreep wordt bepaald;

- het exploiteren van een bestaande of nieuwe inrichting waarvoor, op grond van artikel 44, § 1, 7, en overeenkomstig artikel 45, § 2 definitief een bouwvergunning voor het wijzigen van het gebruik van een vergund gebouw is verleend;

- het exploiteren van een bestaande of nieuwe inrichting waarvoor, overeenkomstig artikel 45, § 2 definitief een bouwvergunning voor het verbouwen, herbouwen of uitbreiden van een bedrijfsgebouw met een gebouw of een vaste inrichting is verleend.

§ 9. De bepalingen van de paragrafen 6, 7 en 8 zijn eveneens van toepassing op de vergunningsaanvragen bedoeld in artikel 43 van het voornoemde decreet van 28 juni 1985.

§ 10. De Vlaamse Executieve zal de categorieën van bedrijven bepalen die door hun aard en omvang omwille van de vrijwaring van de ruimtelijke kwaliteit in bepaalde gebieden van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen van de toepassing van de bepalingen van de paragrafen 6, 7 en 8 zijn uitgesloten.

§ 11. De Vlaamse Executieve zal bepalen binnen welke gebieden van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen de bepalingen van de paragrafen 6, 7 en 8 niet kunnen worden toegepast.

§ 12. De weigering van het verlenen van een afwijking op de voorschriften van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen kan geen aanleiding geven tot een vergoeding als bedoeld in artikel 37";

4.2.2.2. Het bestreden besluit heeft als uitgangspunt dat artikel 88 van de stedenbouwwet enkel kan toegepast worden op bedrijven "waarvan de exploitatie geen enkele vorm van hinder voor de buurt meebrengt en geen onmiddellijke milieuhinder veroorzaakt".

De wettekst zelf vermeldt deze voorwaarde evenwel niet.

Hij stelt wel als voorwaarde dat "de ruimtelijke ordening niet wordt geschaad".

De voorbereidende werken van deze decreetbepaling doen niet blijken van de bedoeling deze afwijkingsmogelijkheid voor te behouden voor inrichtingen die geen enkele hinder veroorzaken.

De enge interpretatie die de verwerende partij voorstaat maakt deze uitzonderingsbepaling quasi overbodig en dus zinloos, vermits exploitatie- en milieuvergunningsplichtige inrichtingen aan die vergunningsplicht onderworpen zijn, precies omdat ze "hinderlijk" geacht worden voor de buurt en het milieu.

Het blijkt veeleer de bedoeling van de decreetgever te zijn geweest de creatie van bijkomende industrieterreinen (en de daarmee gepaard gaande aansnijding van de schaarse open ruimten) voor te behouden voor nieuwe bedrijven, en voor bedrijven die omwille van de goede ruimtelijke ordening en/of om redenen van "overdreven milieuhinder" (onderlijning door de Raad van State), uit de andere bestemmingsgebieden dienen geweerd te worden (Vlaamse Raad, Stuk 266 - nr. 1, memorie van toelichting, p. 4). De uitzonderingsmogelijkheid geldt in die gedachtengang voor bedrijven die geen "overdreven" milieuhinder teweegbrengen.

4.2.2.3. Artikel 45, § 6 van de stedenbouwwet, zoals het werd ingevoegd door artikel 88, bepaalt dat kan afgeweken worden van het gewestplan op voorwaarde dat "de ruimtelijke ordening niet wordt geschaad" en voegt daar onmiddellijk aan toe wat dit betekent, te weten "onder meer dat de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden en dat de voorziene verweving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt of verstoort".

Luidens paragraaf 7 van hetzelfde artikel moet "het naleven van bovenvermelde voorwaarden ... blijken uit de motivering van de beslissing over de milieuvergunningsaanvraag".

Een samenlezing van deze bepalingen met de Formele Motiveringswet van 29 juli 1991 noopt tot de conclusie dat wanneer, zoals in deze het geval was, de aanvrager van een milieuvergunning zich uitdrukkelijk beroept op bedoelde afwijkmogelijkheid, de vergunningverlenende overheid ook bij het weigeren van de vergunning afdoende moet motiveren waarom zij de desbetreffende voorwaarden niet vervuld acht.

De enkele overweging dat het bedrijf onvoldoende parkeergelegenheid heeft op eigen terrein, maakt geenszins duidelijk waarom de gevraagde vergunning de ruimtelijke draagkracht van het gebied overschrijdt of in welk opzicht de verweving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving in het gedrang brengt of verstoort.

De argumentatie van de verwerende partij in haar memorie van antwoord, noch deze van de tussenkomen partij, kunnen het gebrek in de motivering van het bestreden besluit verhelpen, zodat die argumenten niet ter zake doen.

4.2.2.4. Bovenvermelde vaststellingen nopen tot de conclusie dat de desbetreffende motivering waarop het bestreden besluit steunt om de gevraagde vergunning te weigeren, niet afdoende is.

4.2.2.5.1. Het bestreden besluit vermeldt weliswaar nog een aantal andere motieven.

De verzoekende partij bekritiseert ook de correctheid van deze motieven.

De onder punt 4.2.2.4 hierboven geformuleerde conclusie hoeft niet tot vernietiging te

leiden, wanneer zou aangetoond worden dat, ondanks het onwettig bevinden van het ene motief, de andere motieven noodzakelijkerwijs de weigering van de aanvraag tot gevolg moeten hebben.

Deze bewijslast ligt bij de verwerende en de tussenkomenende partijen.

4.2.2.5.2. Het bestreden besluit lijkt -de desbetreffende motivering blinkt geenszins uit door duidelijkheid- te stellen dat de betrokken aanvraag niet kan beschouwd worden als een vraag tot hernieuwing van de lopende exploitatievergunning.

De verwerende partij betoogt in haar memorie van antwoord dienaangaande :

"Zelfs als deze vleesuitsnijderij onder toepassing van art. 88 zou kunnen vallen, dan nog moet onderzocht worden of voldaan is aan de criteria zoals bepaald in het decreet van 23 juni 1993 houdende aanvulling met een artikel 88 van de Stedebouwwet. Art. 88 § 8b bepaalt uitdrukkelijk de 4 soorten milieuvergunningsaanvragen waarop deze bepaling kan toegepast worden : Verzoekster beweert dat de aanvraag betrekking heeft op de eerste soort nl. het hernieuwen van een milieuvergunningaanvraag.

Zowel art. 17 § 3 van het milieuvergunningsdecreet als art. 39 Vlarem I definiëren hernieuwing als een aanvraag tussen de 18de en de 12de maand vóór het verstrijken van de lopende vergunning. In casu was de vergunning eind 1993 reeds verstreken, zodat uiteraard in 1994 geen sprake meer kon zijn van een hernieuwing.

(...)

Bovendien heeft de aanvraag onmiskenbaar op meer betrekking dan het louter terug aanvragen van zaken die bij het laatste vergunningsbesluit (M.B. dd. 28/5/1990) toegestaan werden. Zoals bij de bespreking van art. 79 wordt gesteld is een - essentieel deel - van de aanvraag te beschouwen als een uitbreiding t.o.v. de bestaande situatie."

De tussenkomenende partij argumenteert in wezen in dezelfde zin.

4.2.2.5.3. De aanvraag is ingediend vóór het verstrijken, op 31 december 1993, van de vorige vergunning, doch niet in de periode die is voorgeschreven door artikel 18, § 3, van het milieuvergunningsdecreet, te weten tussen de achttiende en de twaalfde maand voor het verstrijken van de lopende vergunning.

Hierdoor is evenwel niet ipso facto aangetoond dat de verleende vergunning niet zou kunnen beschouwd worden als het hernieuwen van een milieuvergunning in de zin van artikel 45, § 8, b, eerste streepje, van de stedenbouwwet van 29 maart 1962.

De aanhef van het bestreden besluit vermeldt bovendien niet dat de aanvraag om die reden niet als een vraag tot hernieuwing wordt aanvaard. De argumentatie van de verwerende en de tussenkomenende partijen vermag ook hier niet de motivering van het bestreden besluit aan te vullen.

4.2.2.5.4. De verwerende partij stelt voor het overige dat "de aanvraag onmiskenbaar op meer betrekking heeft dan het louter aanvragen van zaken die bij het laatste vergunningsbesluit ... toegestaan werden".

Zij verwijst daartoe naar haar bespreking van artikel 79 van de stedenbouwwet.

De tussenkomenende partij argumenteert in essentie in dezelfde zin.

Het bestreden besluit houdt voor "dat uit de milieuvergunningsaanvraag en de recente bouwaanvraag blijkt dat een bijkomende niet onaanzienlijke volumevermeerdering beoogd wordt; dat nergens exact aangetoond wordt dat deze volumeuitbreiding het

noodzakelijk gevolg is van Vlarem-voorwaarden; dat de bouwwerken bijgevolg niet vergunningsvatbaar zijn volgens art. 79 van de stedenbouwwet". Vervolgens wordt overwogen "dat een essentieel deel van het bestaande gebouwencomplex niet beschikt over een rechtsgeldige bouwvergunning; dat volgens art. 79 en art. 88 hiervoor geen milieuvergunning kan bekomen worden";

Deze argumentatie faalt op diverse punten.

Ze maakt niet duidelijk welke "niet onaanzienlijke volumevermeerdering" wordt bedoeld. Ook de aan de Raad in deze zaak overgelegde stukken verschaffen hierover geen uitsluitel.

Het feit dat de verzoekende partij verantwoordelijk is voor de complexiteit van de feitelijke toestand, stelt de verwerende partij er niet van vrij te voldoen aan de op haar rustende formele en materiële motiveringsplicht.

De motivering van het bestreden besluit gaat ook in geen enkel opzicht inhoudelijk in op verzoeksters argumentatie dat de volumeuitbreiding enkel bestaat in het overdekken van een binnenkoer en het afschermen van de motorgroepen en dat deze werken gebeuren met het oog op het beperken van de geluidshinder "opdat de algemeen geldende geluidsnormen van titel II van het Vlarem niet overschreden worden".

Dit klemmt des te meer nu in de rapporten gevoegd bij de vergunningsaanvraag vrij gedetailleerd en concreet wordt uiteengezet welke geluidsnormen verzoekster met de door haar vermelde werken beoogt te respecteren.

Voorts wordt evenmin precies aangeduid welk "essentieel deel" van het bestaande gebouwencomplex niet beschikt over een rechtsgeldige bouwvergunning.

Evenmin blijkt waarom uit die vaststelling moet afgeleid worden "dat volgens art. 79 en art. 88 hiervoor geen milieuvergunning kan bekomen worden". Artikel 88 van de stedenbouwwet verwijst immers nergens naar artikel 79, dat betrekking heeft op bouwvergunningen verleend in afwijking van het gewestplan.

Ook hier dient herhaald te worden dat de verwerende partij en nog minder de tussenkomende partij hun argumentatie in de plaats van die van het bestreden besluit kunnen stellen;

4.2.3. Overwegende dat om die redenen het bestreden besluit dient vernietigd te worden,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd worden :

1. het besluit van 28 mei 1990 van de Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting waarbij het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen dd. 4 augustus 1988 wordt opgeheven en aan Marcel VAN HOORNWEDER vergunning verleend wordt voor de voortzetting van de exploitatie van een vleessnijderij te Damme;

2. het besluit van 25 augustus 1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen houdende weigering van de milieuvergunning om

te Sijsele-Damme, Gentse Steenweg 34, een vleesverwerkend bedrijf verder te exploiteren.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als de vernietigde besluiten.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op achtduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op zesduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig april 1900 achtennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

M.-R. BRACKE.